

Ingen och Jag

Intro/mellanspel:

Fm, Cm, G, Cm X2

Vers

Cm

G

Jag satt en dag som alla andra på centralstation

Cm

I en flock av stress och morgonlynne, brådska och frustration.

Fm

Ett kollektivt missnöje bland folk av alla slag

Cm

G

Fm

Cm

som väntade på 9:an denna helt vanliga dag.

Då plötsligt ut ur mängden av storstadsirritation

klev det fram en man en ganska säregen person.

Han räckte mig en svärtad hand och sa med rosslig hals:

Tillåt mig att presentera mig mitt namn är ingen alls.

Mellanspel

Jag fyller inte nå:n funktion och ingenting är mitt

och i en värld av färger är jag snöglänsande vitt.

Ser du en man framför dig ser du ett hölje blott

för inget är min ägodel och ingenting min lott

Men det har inte alltid, inte alltid vart så här.

Jag har också varit ung och ropat att jag är.

Jag är, jag vill, jag känner jag gör allting som jag vill

och ingen kan förneka mig min rätt att finnas till.

Då var jag stark och vacker, då var jag framgångsrik

och framtiden låg öppen för mig ljuvlig, sagolik.

Här är mitt skratt, här är min sorg, här är jag, här är jag!

Fjärran låg mig tanken då på socialbidrag.

Mellanspel

Men tiden hann ikapp mig som den så ofta gör.

Hoppets stjärna flämtar till, så slocknar den och dör.

Och bara några veckor efter att jag fyllt trettiofem

stod jag klädd i hunger i den park som var mitt hem.

Jag förlorade mitt ansikte, förlorade mitt namn.

Ett skepp av kött, ett hav av sten, vindstilla utan hamn.

En vingklippt fågel utan sång som hade flytt sin bur.

Så levde jag på smulor och på pantburkars retur.

Jag förlorade min självrespekt, förlorade min tro.
Lyfte min slitna hatt, bjöd allt farväl och gick till ro.
För ingen talar, ingen lyssnar, tittar, ingen ler.
Jag tog mitt öde och suckade att nu finns jag inte mer.

Mellanspel

Och för den som inte finns är livet sällan lätt,
så jag ber dig skänk mig tjugo spänn eller en cigarett.
Men allra helst skänk mig ett krus med eld och tårar i
så tömmer jag den i ett drag och blir allting jag kan bli.

Då skall jag vara någonting för omvärlden va döv.
Då skall jag vakna upp imorr´n och darra som ett löv.
Då skall jag va´ ett as i dag och i morr´n är jag ett vrak
och kämpar hela förmiddan för att kunna stå rak.

Mellanspel

Jag räckte honom en sedel och sa: Det är så mycket som jag kan.
Sen klev jag på min vagn, slog mig ner, han försvann.
Och mina ögon blänkte och uttorkad var min hals.
Där satt jag sen och tänkte på ingenting alls.

Jag lever starkt och vackert, jag lever framgångsrikt
men sen den dan på centralstation är ingenting sig likt.
För varje gång jag ser någon som tigger eller ber
blir det så smärtsamt uppenbart att jag är inget mer.

För om den dagen kom då jag föll liksom han,
förvandlades från man till luft, gav upp och försvann,
ett felsteg och ett missförstånd, en flaska och ett slag.
Sen skall jag ohörd ropa: att här är jag! Här är jag!